ଇନ୍ଦୋର ମାଲୱା ସଂଯୁକ୍ତ ମିଲସ୍ ଲିମିଟେଡ୍, ଇନ୍ଦୋର

ବନାମ

ମଧ୍ୟଭାରତ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଅକ୍ଟୋବର 1,1964

(କେ. ସୁବ୍ବା ରାଓ, ଜେ. ସି. ଶାହ ଏବଂ ଏସ୍. ଏମ୍. ସିକ୍ରି, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ଇନ୍ଦୋର ଶିଳ୍ପ ଟିକସ ନିୟମାବଳୀ, 1927, ଧାରା 3-କମ୍ପାନୀ ପକ୍ଷରୁ ବାହାର ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ବହୁ ପରିମାଣର ଋଣ ନେଇ ଏବଂ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଅର୍ଥ ବିନିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି- ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ଏପରି କରିବା ପାଇଁ କମ୍ପାନୀର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଧିକୃତ- ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଶୋଧିତ ହୋଇନଥିବା ଋଣକୁ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ମନ୍ଦ ଋଣ ଭାବରେ ଦାବି କରାଯାଇଛି -ବାଣିଜ୍ୟିକ କ୍ଷତି ଭାବରେ ଅନୁମତିଯୋଗ୍ୟ କି-ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922, ଧାରା 10 (2) ।

ବୟନ ଉତ୍ପାଦନ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିବା ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀକୁ ଏହାର ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଟଙ୍କା ଋଣ ନେବାକୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଋଣ ଦେବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ କିଛି ସହିତ ନିବେଶ କରିବାକୁ ଏହାର ସଂଘ ସ୍ମାରକପତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ମଣ୍ଡଳୀ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ପାରିତ କରିଥିଲେ ଯେ କମ୍ପାନୀ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ସହିତ ଏହାର ବଳକା ପାଣ୍ଠିକୁ ଚାଲୁ ଖାତାରେ ନିବେଶ କରି ସୁଧ ପାଇବା ପାଇଁ । ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ବାହାର ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରଚୁର ପରିମାଣର ପାଣ୍ଠି ଋଣ ନେଇଥିଲେ, କମ୍ପାନୀର ବହିରେ ଋଣ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଚାଲୁ ଖାତାରେ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ବହୁ ପରିମାଣର ପାଣ୍ଠି ନିବେଶ କରିଥିଲେ । ବାର୍ଷିକ ସାଧାରଣ ସଦସ୍ୟ ସଭା ପୂର୍ବରୁ, ସେମାନେ କମ୍ପାନୀର ଖାତାକୁ ଟଙ୍କା ଫେରାଇ ଆଣି ସାଧାରଣ ସଭାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବେ ଯେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ପରେ ପୁଣି ଥରେ ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବଡ଼ ପରିମାଣର ଟଙ୍କା ଉଠାଇବେ । 1933ମସିହାରେ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ କମ୍ପାନୀ ସମାପନ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ କମ୍ପାନୀକୁ ଏକ ବଡ଼ ଋଣ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । 1941 ମସିହାରେ ଋଣଟି ଅସୁଲ ଅଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଜଣାପଡିବା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ ଇନ୍ଦୋର ଶିଳ୍ପ ଟିକସ ନିୟମାବଳୀ, 1927 ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ଆୟ ଗଣନା କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହାକୁ ଏକ ମନ୍ଦ ଋଣ ଏବଂ ବାଣିଜ୍ୟିକ କ୍ଷତି ଭାବରେ ଦାବି କରିଥିଲା, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯାହାର ବ୍ୟବସ୍ଥା 1922 ମସିହାର ଭାରତୀୟ ଟିକସ ଅଧିନିୟମ ସହିତ ସମାନ ଥିଲା । ମୂଲ୍ୟ

ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ କିମ୍ବା ଅପିଲ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଏହି ଦାବି ଅନୁମତି ଦେଇ ନଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା କ୍ଷତି, ପ୍ରକୃତରେ କମ୍ପାନୀର ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ବ୍ୟତିରେକ ଥିଲା । ଏହାପରେ କମ୍ପାନୀ ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ଚଳାଇବା ପାଇଁ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ଥିଲା, ଯେହେତୁ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କର ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ ପାଇଁ ପାଣ୍ଠି ଋଣ ନେବା ଏବଂ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଋଣର ବଳକାକୁ ବିନିଯୋଗ କରିବାର କ୍ଷମତା ଥିଲା, ଏପରି ଅର୍ଥ ନିବେଶ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ଚଳାଇବା ପାଇଁ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ଥିଲା, ଏବଂ ତେଣୁ କମ୍ପାନୀର ବାଣିଜ୍ୟିକ ଲାଭରେ ହିସାବ ପାଇଁ ଉକ୍ତ କ୍ଷତି ବିଯୁକ୍ତଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା : ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ବାହାର ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ଟଙ୍କା ଋଣ ନେଇଥିଲେ ଏବଂ କମ୍ପାନୀର ପ୍ରସ୍ତାବ ଅନୁଯାୟୀ ଏହାକୁ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ବିନିଯୋଗ କରିଥିଲେ । ବାହାର ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ଋଣ ନେଇଥିବା ଟଙ୍କା କମ୍ପାନୀର ପାଣ୍ଠିର ଅଂଶ ହୋଇଗଲା, ଏବଂ ଋଣଦାତାମାନେ ଏଥିପାଇଁ କମ୍ପାନୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିପାରିଥାନ୍ତେ । ସେହିପରି କମ୍ପାନୀ, ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ସହିତ ବିନିଯୋଗ ହୋଇଥିବା ଅର୍ଥରାଶି ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିପାରିଥାନ୍ତା । କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ଋଣ ନେବା ଏବଂ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ସହିତ ପୁଞ୍ଜିନିବେଶ ଉଭୟ ଆଇନଗତ ବାଧ୍ୟତା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା । ବାଣିଜ୍ୟିକ ଅଭ୍ୟାସ ଅନୁଯାୟୀ କମ୍ପାନୀର ଆକାଉଣ୍ଟରେ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରବେଶ କରାଯାଇଥିଲା । ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ସହିତ ନିବେଶିତ ପରିମାଣକୁ ଋଣ ଭାବରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଅସୁଲ ଅଯୋଗ୍ୟ ହେବା ପରେ ମନ୍ଦ ଋଣରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମନ୍ଦ ଋଣରୁ ହେଉଥିବା କ୍ଷତି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀର ଲାଭ ଗଣନା କରିବାରେ ଏହା ବିଯୁକ୍ତଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା ।

ବଦ୍ରିଦାସ ଡାଗା ବନାମ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, [1959] S.C.R. 690 *ଏବଂ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ୟୁ. ପି. ବନାମ ମେସର୍ସ ନୈନିତାଲ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲିମିଟେଡ୍, [1965]* 1 S.C.R. 340 ।

ଇନ୍ଦୋର ମାଲୱା ମିଲସ୍ ବନାମ ରାଜ୍ୟ (ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ସୁବ୍ବା ରାଓ)

.

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1013/1963 ।

ଦେୱାନୀ ବିବିଧ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 40/1955ରେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନଭେମ୍ବର 9,1960 ତାରିଖର ରାୟରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ଏ. ଭି. ବିଶ୍ୱନାଥ ଶାସ୍ତ୍ରୀ* ଏବଂ *ରାମେଶ୍ୱର ନାଥ* ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ବି. ସେନ୍, ବଲୱାନ୍ ସିଂ ଜୋହର* ଏବଂ *ଆଇ. ଏନ୍. ଶ୍ରଫ୍* ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ସୁବ୍ବା ରାଓଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଇନ୍ଦୋରର ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାରପୀଠର ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଆଗତ ଏହି ଆବେଦନ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ଲାଭ ଗଣନା କରିବାରେ, 42,63,090-14-7 ଟଙ୍କାର ଏକ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଇନ୍ଦୋର ଶିଳ୍ପ ଟିକସ ନିୟମାବଳୀ, 1927ର ଧାରା 3 ଅନୁଯାୟୀ ବାଣିଜ୍ୟ କ୍ଷତି ଭାବରେ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ କି ।

ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ସଂକ୍ଷେପରେ କୁହାଯାଇପାରେ । ଆବେଦନକାରୀ, ଇନ୍ଦୋର ମାଲୱା ସଂଯୁକ୍ତ ମିଲସ୍ ଲିମିଟେଡ଼, ଏକ ପବ୍ଲିକ୍ ଲିମିଟେଡ଼ କମ୍ପାନୀ ଯାହା ଇନ୍ଦୋର କମ୍ପାନୀ ଅଧିନିୟମ, 1914 ଅନୁଯାୟୀ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଏବଂ ପଞ୍ଜିକୃତ ହୋଇଅଛି । ଏହା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତୀକରଣ ହେବା ପରଠାରୁ ଏହା କପଡ଼ା ଉତ୍ପାଦନ ବ୍ୟବସାୟ କରିଆସୁଅଛି । ଉକ୍ତ କମ୍ପାନୀର ସଂଘ ସ୍ମାରକ ପତ୍ର ଅନୁଯାୟୀ, ବୟନ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଏହାକୁ ସମୟ ସମୟରେ ଟଙ୍କା ସଂଗ୍ରହ କିମ୍ବା ଋଣ ନେବାକୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଋଣ ଦେବା ପାଇଁ ଏହାର ପାଣ୍ଠି ବିନିଯୋଗ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ବ୍ୟବସାୟ ଜାରି ରଖିବା ପାଇଁ, ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ମୂଳତଃ ମେସର୍ସ କରିମଭାଇ ଇବ୍ରାହିମ୍ ଏବଂ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡଙ୍କୁ ଏହାର ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ଜୁନ୍ 8,1926 ରେ, ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ମଣ୍ଡଳୀ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରଭାବ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ପାରିତ କରିଥିଲେ :

"ସଂକଳ୍ପ ନିଆଯାଇଛି ଯେ କମ୍ପାନୀର ବଳକା ପାଣ୍ଠିକୁ ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ସହିତ କମ୍ପାନୀର ଚାଲୁ ଆକାଉଣ୍ଟରେ ସମାନ ସୁଧ ହାରରେ ଅର୍ଥାତ୍ 6% ରେ ନିବେଶ କରାଯିବ ।"

ନଭେମ୍ବର 28,1929 ରେ, ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ, ମେସର୍ସ କରିମଭାଇ ଇବ୍ରାହିମ ଏବଂ ସନ୍ସ ଲିମିଟେଡ ସହିତ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମାରେ ପ୍ରବେଶ କଲା, ଯାହା ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କୁ ମେସର୍ସ କରିମଭାଇ ଇବ୍ରାହିମ ଏବଂ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ ବଦଳରେ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । 19 ଜୁଲାଇ, 1932ରେ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ମଣ୍ଡଳୀ 8 ଜୁନ୍, 1926ରେ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଶ୍ଚିତ କଲେ । ଉକ୍ତ ପ୍ରତିନିଧି ଚୁକ୍ତିନାମା ଏବଂ ଉକ୍ତ ପ୍ରସ୍ତାବ ଅନୁଯାୟୀ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷମତା ଅନୁଯାୟୀ, କରିମଭାଇ ଇବ୍ରାହିମ୍ ଏବଂ ସନ୍ସ ଲିମିଟେଡ୍ ବାହାର ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରଚୁର ପରିମାଣର ଟଙ୍କା ଋଣ ନେଇଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ଆକାଉଣ୍ଟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉକ୍ତ ପ୍ରସ୍ତାବ ଅନୁଯାୟୀ "କମ୍ପାନୀର ଚଳନ୍ତି ଆକାଉଣ୍ଟରେ" ନିଜମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବହୁ ପରିମାଣର ଟଙ୍କା ନିବେଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହାକୁ ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ । ବାର୍ଷିକ ସାଧାରଣ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ସଭା ପୂର୍ବରୁ ସେମାନେ କମ୍ପାନୀର ଆକାଉଣ୍ଟରେ ବୃହତ ପରିମାଣର ଟଙ୍କା ଆଣିଥିଲେ ଏବଂ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିଥିଲେ । ସାଧାରଣ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ସଭାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ପରେ ସେମାନେ ପୁଣି ଥରେ ସେମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରଚୁର ପରିମାଣର ଟଙ୍କା ଉଠାଇବେ । ସାଧାରଣ ସଭା ମଧ୍ୟ ଋଣ ବିଷୟରେ ଅବଗତ ଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ଉକ୍ତ କାରବାରଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ । 1933 ମସିହାରେ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧି କମ୍ପାନୀ ସମାପନକୁ ଗଲା । 1941 ମସିହାର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ, ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ତାଙ୍କର ଆୟର ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦାବି କରିଥିଲେ - ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ, ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ଲାଭ ଏବଂ କ୍ଷତି ଆକାଉଣ୍ଟରେ ବାଦ ହେବାଯୁକ୍ତ ମନ୍ଦ ଋଣ ଏବଂ ବାଣିଜ୍ୟିକ କ୍ଷତି ଶୀର୍ଷକରେ 49,13,316 ଟଙ୍କା ଅନୁଯାୟୀ - ଆମେ କେବଳ ଏହି ଜିନିଷ ସହିତ ଏହି ଆବେଦନରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଏବଂ ତେଣୁ, କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିବରଣୀ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ । ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ କେବଳ 6,41,913-2-0 ଟଙ୍କାକୁ ମନ୍ଦ ଋଣ ଭାବରେ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ କରିମଭାଇ ଇବ୍ରାହିମ୍ ଏବଂ ସନ୍ସ ଲିମିଟେଡ୍ଙ୍କ ଠାରୁ ରାଶିକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ଋଣଗୁଡ଼ିକ କମ୍ପାନୀର ବ୍ୟବସାୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ

କରାଯାଇନଥିଲା । ଆବେଦନ ଉପରେ ଅପିଲ ପ୍ରାଧିକାରୀ ମଧ୍ୟ ସମାନ ମତ ରଖିଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆବେଦନରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅପିଲ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲେ ଯେ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା କ୍ଷତି ପ୍ରକୃତରେ କମ୍ପାନୀର ବ୍ୟବସାୟ ବ୍ୟତରେକ ଥିଲା, ଯଦିଓ ଏଥିରେ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ କପଟପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଚରଣ ସହିତ ଜଡିତ ହୋଇପାରନ୍ତି । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଏ. ଭି. ବିଶ୍ୱନାଥ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ଚଳାଇବା ସହିତ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ଥିଲା, ଯେହେତୁ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କର ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ପାଇଁ ପାଣ୍ଠି ଋଣ ନେବା ଏବଂ ଋଣର ବଳକାକୁ ନିଜମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିନିଯୋଗ କରିବାର କ୍ଷମତା ଥିଲା, ଏପରି ନିବେଶ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ଚଳାଇବା ସହିତ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ବାଣିଜ୍ୟିକ ଲାଭରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଉକ୍ତ କ୍ଷତି ବିଯୁକ୍ତଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସେନ୍ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଦୁଇଟି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ଯଥା, (1) ଇନ୍ଦୋର ଶିଳ୍ପ ଟିକସ ନିୟମାବଳୀ, 1927 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଶ୍ନରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଉକ୍ତ ନିୟମାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଟିକସ କେବଳ ଯେକୌଣସି କପା ମିଲ୍ ଶିଳ୍ପର ଲାଭ କିମ୍ବା ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ଟଙ୍କା-ଋଣ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ସହିତ ଜଡିତ ଲାଭ କିମ୍ବା କ୍ଷତି ଉକ୍ତ ନିୟମାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଟିକସ କିମ୍ବା ଛାଡ଼ର ବିଷୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ; ଏବଂ (2) ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେୟ ଋଣ ଏକ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଋଣ ନଥିଲା କାରଣ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ନଥିବା ଟଙ୍କା ଋଣ ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଉକ୍ତ ପରିମାଣକୁ ନିଜକୁ ଋଣ ଦେଇଥିଲେ ତେଣୁ, ଏହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଏକ କ୍ଷତି, ଯାହା କମ୍ପାନୀର ବ୍ୟବସାୟକୁ ବ୍ୟତିରେକ ଥିଲା ।

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସେନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ ଇନ୍ଦୋର ଶିଳ୍ପ ଟିକସ ନିୟମାବଳୀ ଏବଂ ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଅନୁରୂପ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଇନ୍ଦୋର ଶିଳ୍ପ ଟିକସ ନିୟମାବଳୀ କେବଳ କପା ମିଲ୍ ଶିଳ୍ପ ସହିତ ଜଡିତ ଏବଂ

ଏହା ଅଧୀନରେ ଦେୟ ଟିକସ ଉକ୍ତ ଶିଳ୍ପ ସମ୍ପର୍କରେ, ଯେତେବେଳେ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କରଦାତାଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟର ଆୟ ସମ୍ପର୍କରେ ଟିକସ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଅବଲୋକନ କଲେ ଏହା ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ ନାହିଁ ଯେ, ଏପରି କୌଣସି ତର୍କ କୌଣସି ସମୟରେ ଉପସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିଲା । ଯଦି ଏହି ଯୁକ୍ତି ପୂର୍ବରୁ ଉଠାଯାଇଥାନ୍ତା, ଧରିନେବା ବିଚାର ଭାବରେ ଏହା ସଠିକ୍ ଥିଲା, ତେବେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା କରଦାତା ଏହା ପ୍ରମାଣିତ କରିପାରିଥାନ୍ତେ ଯେ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିମାଣର କରାଯାଇଥିବା ଋଣ , ଉକ୍ତ ଶିଳ୍ପର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଋଣ କରାଯାଇଥିବା ପରିମାଣରୁ ଏବଂ ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଥିଲା । ଆମେ ଏପରି ଏକ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇପାରିବୁ ନାହିଁ, ଯାହା ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଏବଂ ଆଇନର ଏକ ମିଶ୍ରିତ ପ୍ରଶ୍ନ ଅଟେ, ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଉଠାଯାଇପାରିବ । ଆମେ ସମାନ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଉପାୟରେ ଆମର ମତାମତ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉନାହୁଁ । ବାଣିଜ୍ୟିକ ଲାଭ ଗଣନା କରିବାରେ ବାଣିଜ୍ୟିକ କ୍ଷତିକୁ ବିଯୁକ୍ତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଇନ୍ଦୋର ଶିଳ୍ପ ଟିକସ ନିୟମାବଳୀ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନାହିଁ ବୋଲି ଏହି ଆଧାରରେ ଆମେ ଆବେଦନକୁ ଜାରି ରଖିବୁ ।

ତେଣୁ, ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷତି ଏକ ବାଣିଜ୍ୟିକ କ୍ଷତି ଥିଲା କି, ଯାହା କମ୍ପାନୀର ଲାଭ ଗଣନା କରିବାରେ ବିଯୁକ୍ତଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ । *ବଦ୍ରିଦାସ ଡାଗା ବନାମ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ* (1) ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଆଇନର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନୀତି ସ୍ଥିର କରାଯାଇଛି । ଏହା ପରେ ଏହି ବିଷୟ ଉପରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାର କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପରୀକ୍ଷଣ ସ୍ଥିର କଲେ:

> "ଫଳସ୍ୱରୂପ ଯେତେବେଳେ ଏକ କରଛାଡ ପାଇଁ ଦାବି କରାଯାଏ, ଯାହା ପାଇଁ ଧାରା 10 (2) ରେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ । ଏହା ଗ୍ରହଣୀୟ କି ନାହିଁ ତାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ ଯେ ଗୃହୀତ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଅଭ୍ୟାସ ଏବଂ ବାଣିଜ୍ୟ ନୀତିଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାର କରି, ଏହା ବ୍ୟବସାୟ ଚଳାଇବାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ଏହା ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ ।

(1) [1959] S.C.R. 690,695.

ଯଦି ତାହା ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ, ତେବେ ବିଯୁକ୍ତଯୋଗ୍ୟଙ୍କୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, "ଯଦି ଅଧିନିୟମରେ ଏହା ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟ କିମ୍ବା ନିହିତ ନିଷେଧ ନାହିଁ ।"

ଯେଉଁଠାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷମତା ବ୍ୟବହାର କରି ତାଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତ ଜଣେ ପ୍ରତିନିଧି ବ୍ୟାଙ୍କ ଆକାଉଣ୍ଟଗୁଡ଼ିକୁ ପରିଚାଳନା କରୁଥିଲେ, ସେଥିରୁ ଟଙ୍କା ଉଠାଇଥିଲେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଋଣ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁପଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଅସୁଲ ଅଯୋଗ୍ୟ ପରିମାଣକୁ ଏକ ଅନୁମତିଯୋଗ୍ୟ କରଛାଡ ବୋଲି ଧାରଣ କରିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନଥିଲା । ସେହି ମାମଲା ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ମଧ୍ୟରେ ଏକମାତ୍ର ପାର୍ଥକ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରତିନିଧି ସେହି ମାମଲାରେ ପରିମାଣର ଅପବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତା ବ୍ୟବହାର କରି ଟଙ୍କା ଋଣ ନେଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାହାକୁ ଫେରସ୍ତ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ଯଦି ଜଣେ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ଟଙ୍କାର ଆତ୍ମସାତ ଏକ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଇନଗତ ଭାବରେ ବ୍ୟବହୃତ ସମାନ ନିଦର୍ଶିତ ଟଙ୍କା ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଅଧିକ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ହେବା ଉଚିତ । *ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ୟୁ.ପି. ବନାମ ମେସର୍ସ ନୈନିତାଲ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲିମିଟେଡ୍* (1) ମାମଲାରେ ଏକ ସାମ୍ପ୍ରତିକ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଡକାୟତି ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାଙ୍କକୁ ହରାଇଥିବା ପରିମାଣ ବ୍ୟାଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଏକ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ କ୍ଷତି । ସେଠାରେ, ବ୍ୟବସାୟ ସମୟରେ ବ୍ୟାଙ୍କ ପରିସରରେ ପ୍ରଚୁର ପରିମାଣର ଟଙ୍କା ରଖାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହି ନ୍ୟାୟଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ ଯେ ଡକାୟତି ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତିର ଆଶଙ୍କା ବ୍ୟାଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ଥିଲା । ଯଦି ଏପରି ହୁଏ, ତେବେ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ କମ୍ପାନୀର ବ୍ୟବସାୟ ଦାବି କରିଥିବା ପରିମାଣଠାରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କମ୍ପାନୀକୁ ଆଣିଥିଲେ, ଏହା ଋଣ କିମ୍ବା ଟଙ୍କା ଋଣକୁ ମଞ୍ଜୁର ବ୍ୟବସାୟିକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ପାଇଁ କମ୍ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ କରିବ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଶ୍ନ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନେ କମ୍ପାନୀ ଉପରେ ପ୍ରତାରଣା କରିଥିଲେ କି , ବରଂ ଋଣ ନିଆଯାଇଥିବା ପରିମାଣ କମ୍ପାନୀର ପାଣ୍ଠି ଥିଲା କି । ଯଦି ଋଣଦାତାମାନେ କମ୍ପାନୀ

(1) [1965] 1 S.C.R. 340.

ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥାନ୍ତେ, ତେବେ କ'ଣ ଏହା ଏହି ଆଧାରରେ ମକଦ୍ଦମାକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିପାରିଥାନ୍ତେ ଯେ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ଋଣ ନେବା ସମୟରେ ବ୍ୟବସାୟର ଆବଶ୍ୟକତାଠାରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣର ପରିମାଣ ଋଣ ନେବାର କୌଣସି କ୍ଷମତା ନଥିଲା ? ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ନୁହେଁ । ଏପରି ଏକ ମକଦ୍ଦମାର କୌଣସି ପ୍ରତିରକ୍ଷା ହୋଇନଥାନ୍ତା । ଋଣ ନେବା ପରେ ଟଙ୍କା କମ୍ପାନୀର ଟଙ୍କା ହୋଇଗଲା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଏହି ମାମଲାରେ ଠକେଇର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ନଥିଲା, କାରଣ ପ୍ରତିବର୍ଷ କମ୍ପାନୀର ସାଧାରଣ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ସଭା ବୈଠକ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ଲାଭ ଏବଂ କ୍ଷତି ହିସାବ ଏବଂ ସନ୍ତୁଳନ ପତ୍ର ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ମୋଟ ପରିମାଣ ଏବଂ ସାଧାରଣ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ସଭା ଏହାକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲା । ଯଦି କିଛି ଥାଏ, କେବଳ ପ୍ରତାରଣା , ତାହା ହେଉଛି ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥିବା ଅଭ୍ୟାସ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା କମ୍ପାନୀର ଅଂଶୀଦାରମାନଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଋଣ ରାଶି କମ୍ପାନୀର ଆକାଉଣ୍ଟକୁ ଆଣିଥିଲେ, ତାହା କିଛି ଭୁଲ ହେଉନାହିଁ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଦକ୍ଷେପ ହେଉଛି କମ୍ପାନୀରୁ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥ ଋଣ ନେବା । ସଂଘର ସ୍ମାରକପତ୍ର ଏବଂ ଉକ୍ତ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସ୍ପଷ୍ଟ କ୍ଷମତା ଅନୁଯାୟୀ, କମ୍ପାନୀ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଋଣ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହାର ପାଣ୍ଠି ବିନିଯୋଗ କରିପାରିବ । ଯଦି କୌଣସି ଅଘଟଣ ହୋଇନଥାନ୍ତା, ତେବେ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଶି ଦେଇଥାନ୍ତେ ଏବଂ ଯଦି ସେମାନେ ତାହା କରିନଥାନ୍ତେ, ତେବେ କମ୍ପାନୀ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଶି ଆଦାୟ କରିପାରିଥାନ୍ତା । ତେଣୁ, ଫଳାଫଳ ଏହି ହେଲା ଯେ ତୃତୀୟ ପକ୍ଷଙ୍କଠାରୁ କମ୍ପାନୀ ପକ୍ଷରୁ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଋଣ ନେବା ଏବଂ ନିଜକୁ ଋଣ ଦେବା ଉଭୟ ଆଇନଗତ ବାଧ୍ୟତା ସୃଷ୍ଟି କଲା । ସେଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟବସାୟ ସମୟରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ବାଧ୍ୟତା ଥିଲା । ଋଣ ଦିଆଯାଇଥିବା ଟଙ୍କା ଗ୍ରହଣୀୟ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଅଭ୍ୟାସ ଅନୁଯାୟୀ କମ୍ପାନୀର ଆକାଉଣ୍ଟରେ ଏକ ଲିପିବଦ୍ଧ ଦେୟ ବିଷୟ ହେବ ଏବଂ ଯଦି ପରିମାଣ ଆଦାୟ ହୁଏ ତେବେ ଏହା ଏକ ଜମା ବିଷୟ ହେବ । କମ୍ପାନୀର ଲାଭ ଏବଂ କ୍ଷତି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ ଉଭୟ ହିସାବର ଉପଯୁକ୍ତ ଅଂଶ ହେବ । ଯଦି ଋଣ ଅସୁଲ ଅଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ଏହା ଏକ ମନ୍ଦ ଋଣ ହେବ ।

ତେଣୁ, ଆମେ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ଅନୁଭବ କରୁନାହୁଁ ଯେ ଉକ୍ତ ଋଣ ଯାହା ଅସୁଲ ଅଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ତାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷରେ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ଲାଭ ଗଣନା କରିବାରେ ଏକ ବାଣିଜ୍ୟିକ କ୍ଷତି ବିଯୁକ୍ତଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା । ଏହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଏକ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ କ୍ଷତି ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଅଭ୍ୟାସ ଏବଂ ବାଣିଜ୍ୟ ନୀତି ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ଅଟେ । ତେଣୁ, ଆମେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଅଛୁ ଯେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାରେ ଭୁଲ କରିଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ପରିମାଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା କ୍ଷତି ଦର୍ଶାଏ, ଯାହା ଏହାର ବ୍ୟବସାୟକୁ ବ୍ୟତିରେକ ରଖେ ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଏ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ଏଠାରେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ରହିବ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମା ରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ସୁମିତ୍ରା ସାହୁ ,ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।